

[Holstein.]
 dom, ganske som det sker paa de Selvejerbøndergaarde og Selvejerhuse, der ligger i Udkanten af de store Jagtdistrikter, naar de ligger saa nær ved disse, at Besidderne kan nyde godt af det Vildt, der fra de store Distrikter løber over paa Selvejerejendommene. De jager hele Sæsonen, Dag ud og Dag ind, fra September til Slutningen af Januar; der levnes ikke en Fjer af en Fugl eller en Tot-Haar af en Hare paa deres Ejendom. Paa samme Maade vil der selvfølgelig gaas frem af de Brugere paa et saadant Gods, som faar Jagtretten afløst. De vil bruge den, udnytte den til det yderste, saa længe der er noget Vildt. Men naar det er Tilfældet, vil blive Tilfældet, ja, saa vil begribeligvis Godsejeren bære sig ad aldeles paa samme Maade i sine Skove og paa sin Hovedgaard. Han vil invitere sine Gæster og Venner og andre, hvem han kan, fra Egnen, Gaardmænd og Naboer, til at komme, lige saa tidt de vil, Dag ud og Dag ind, hele Jagtsæsonen igennem, og de vil skyde alt ned i hans Skove og paa hans Hovedgaarde, saa i Løbet af sandsynligvis den første Jagtsæson, men i hvert Fald i Løbet af den anden Jagtsæson, vil jeg indestaa den højtærede Landbrugsminister for, er der ikke er noget som helst mere at skyde paa det paagældende Gods, hverken for Brugere eller for Ejeren. Brugere faar ingen som helst Fornøjelse af Jagtrettens Afløsning, og da Ejers Fornøjelse i Kraft af selve Loven paa Forhaand er tilintetgjort, har han selvfølgelig ikke andet at gøre end at skyde væk. Men det værste ved det er, at alle de mange smaa Selvejerhuse og Selvejergaarde udenfor et saadant Jagtdistrikt, som virkelig har baade Fornøjelse og Indtægt af den Jagt, der falder paa deres Ejendomme fra de store Jagtdistrikter, ogsaa de vil for Fremtiden miste baade Indtægten og Jagtfornøjelsen. Saa det vil komme til at gaa Landbrugsministeren ogsaa her, som det jo paa andre Omraader er gaaet ham før, at det gode, han gerne vilde gøre, kommer han ikke til at gøre, og det onde, som han ikke vilde gøre, kommer han til at gøre. Han vil ikke faa den fjerneste Glæde af denne Jagtafløsning, for der bliver intet mere at skyde for nogen, hverken for Selvejersmænd eller for Selvejerbønder eller for den store Ejer eller for Lejehusmænd og Smaaforpagtere.

Men hvorledes er de paagældende Brugere nu stillet retligt, naar de har faaet Jagten afløst? Kan de saa leje Jagten ud igen, ligesom en Ejer kan leje sin Jagt ud? Gaard-

mand Petersen, som er Selvejer, kan jo leje Jagten paa sin Gaard ud, som han vil, til en Jæger fra Købstaden eller fra København. Kan den Bruger, som har faaet sin Jagt afløst, leje Jagten ud igen? I § 3, 1ste Stykke, sidste Pkt., staar følgende: „Han kan dog ikke overdrage Jagtretten til andre.“ Vil det sige, at han ikke alene ikke kan leje den ud til andre, men at han f. Eks. heller ikke maa laane den ud til andre, at han ikke maa slutte Kontrakt med andre om, at de gratis maa have Lov til at gaa paa Jagt der et vist Tidsrum? Er Forholdet det, at der overhovedet ikke er andre end denne Bruger selv, som maa skyde paa hans lejede eller forpagtede Ejendom? Ja, hvis det er Tilfældet, vil jeg gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, ud fra hvilken Betragtning han gør denne Begrænsning for den jagtafløsende Brugers Vedkommende, medens Ejeren har Lov til baade at leje sin Jagt ud og laane den ud. Er det ud fra en ophøjet Betragtning, gaaende ud paa, at en saadan Handlemaade vilde være stridende mod det, man i Retsystemet kalder „Lov og Ærbarhed“? For ellers forstaar jeg ikke Begrundelsen for, at han ikke maa gøre det. Og hvis han ikke maa gøre det, hvis Ordene skal forstaas saadan, som de maa læses, kan jeg ikke se rettere end, at saa bliver Jagtretten paa afløste Lejehuse og Forpagtingsgaarde den mest ophøjede og fintbeskyttede Ret, som findes i vort Retsystem, for der er overhovedet ikke andre end ham, som maa nyde godt af denne Ret. Det er en velerhvervet Ret; men det er en Ret, som ikke under nogen Form eller paa nogen Maade kan overdrages til andre, eller som andre kan komme til at nyde godt af. Ja, hvis det nu er en rask ung Bruger, som selv holder af at gaa paa Jagt, gjorde det maaske ikke saa meget; men hvis det er en gammel Mand paa 90 Aar, der er Lejehusmand eller Gaardforpagter, som ikke kan komme udenfor sin Dør, saa er det dog kedeligt, at han hverken maa leje eller laane Jagten ud til andre; eller hvis det er en Krøbling, som kører i Rullestol, saa er der ingen andre, hvem det kan overlades at skyde paa den lejede eller forpagtede Ejendom, paa hvilken han har afløst Jagten. Jeg vil gerne spørge den højtærede Landbrugsminister, hvad han egentlig har tænkt sig med denne Bestemmelse. For hvis paa den anden Side en senere ny Bruger kan leje den ud igen, ja, saa maa han selvfølgelig ogsaa kunne leje den ud igen til den Ejer, fra hvem Forgængereren i Bruget har afløst den, og hvis han kan leje den igen til ham, kunde han